

Ἀσμένως ἐκτυπώνω
τὴν **ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΑΔΑ**
καὶ τὴν ἀφιερώνω
εἰς τὴν **ΚΛΕΙΝΗΝ** Ἑλλάδα!

«Σάτυραι ἀπὸ σακκοῦλι,
ὅπου μέσα εἶνε οὗλοι·
οἱ Ῥωμηοὶ οἱ πομπιζόμενοι,
ζωντανοὶ καὶ πεθαμένοι»

Α!

Χαίρετ, Ἑλληνας, καὶ αὖθις ἔμπροσθεν ὑμῶν προβάλλω,
νέους ἄθλους τῆς Βουλῆς μας προτιθέμενος νὰ ψάλλω.
Ὅσα νῦν σὰς ἀφηγοῦμαι εἰς τὸν ὕπνον μου τὰ εἶδα,
χαίρων δὲ τ' ἀφιερώνω εἰς τὴν ἐνδοξοὺ Πατρίδα,
τὴν πλειστάκις γκλουχοῦσιν πλήθος ζῶων καὶ ἀνθρώπων,
καὶ ὁμίλους ὁλοκλήρους εὐκλειῶν ἀντιπροσώπων,
ἥτις πάντοτε μ' ἐμπνέει, ἐκ τοῦ ὕπνου μ' ἐξεγείρει,
μὲ πῆν θεῖαν δὲ ἰσχύν της, ὅπως ἄκοντα, μὲ σύρει
πότε ἑνώπιον εἰκόνων παρελθόντος μεγαλείου,
πότε ἔναντι παρόντος ρυπαροῦ καὶ πικραδλείου.
— «Λάλει ὅθεν, Ὀνειρόν μου, φοικαλέον, τραγικόν,
παρ' ἐμοῦ γραφὲν εἰς ὕφος, ὡς συνήθως, κλισικόν!» —

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΘΝ. ΜΟΥΣΕΙΟΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΘΝ. ΜΟΥΣΕΙΟΝ

B:

— «Μίαν νύκτα παγετώδη τοῦ σκληροῦ αὐτοῦ χειμῶνος, ἔνδοθι τοῦ πενιχοῦ μου, ἐβημάτιζον, κοιτῶνος, ἄτακτον, ὡς ἐνθυμούμαι, ἔχων τότε τὸν σφυγμὸν μου, αἰσθανόμενος δὲ πλήρη, πλὴν θαρῶν, τὸν στόμαχόν μου. Πρὸ ὀλίγης μόλις ὥρας εἶχον κάλλιστα δειπνήσει, ἄρκετὸν δὲ μαῦρον οἶνον, (ὅπερ κάκιστον,) ῥοφήσει. Εἶχον κόπωσιν μεγάλην, ἰσχυρὰν καρδιακὴν, καὶ ὀλίγου δεῖν νὰ πάθω τοῦ στομάχου ἀβαραίαν. Ζαλισθεὶς, ἐνδεδυμένος, ὡς χειρῶναξ, κατεκλίθην. ἔκλεισα τὰ βλέφαρά μου καὶ ἀμέσως ἐκοιμήθην. Κτύπον τότε εἰς τὴν θύραν, φεῦ, ἀκούσας ἰσχυρὸν, πρὸς αὐτὴν τὸ βλέμμα στρέφω, σχετλιάζων, ἀπορῶν.

Ἄγνωστον φωνὴν ἀκούω νὰ μοὶ κράζῃ στεντωρίως:
— «Μῶμ' ἐγείρου. Οὐ γὰρ εὐδὲν σκώπτῃς ἄνδρα παννουχίως» —
— «Τίς τοῦ οἴκου μου ταρασσέει παρανόμως τὴν εἰρήνην;
Τίς αὐθάδης διακόπτει τὴν τοῦ ὕπνου μου γαλήνην;
Τίς Ῥωμῆος ἀγροῖκος, ἔχων, φαίνεται, σκοποὺς ἀχρεῖους.
μ' ἐπισκέπτεται καθ' ὥρας ἰσοκτείνας, μεσονυχτίους;
Φύγ' ἐδῶθεν ἀνακράζω, ὀρώδων, πλὴν φυερίζων,
καὶ διδάσκαλος ἂν ἦσαι, ὡς προῶλης, *καλουχίλων*.
Ἵπαγε νὰ εὕρῃς νέους, ἀγενεῖους μαθητάς σου,
ὅπως τούτοις παραδώσῃς τὰ σοφὰ διδάγματα σου....
Πρὸς τινὰς δασκάλους ἔχω δυσπιστίαν φοβεράν,
καίτοι μὴ παθῶν, ὡς ἄλλοι, παρ' ἐκείνων συμφορὰν!...

— «Λάλει βέλτιστε, εὐφήμες. Μὴ ἐτέρους ψόγους εἶπῃς,
οὐ γνωστός σοι γὰρ τυγχάνω, οὐ ἀχρεῖος παιδοπίπης,
οὐ διδάσκαλος, μὰ Δία, οὐ πκνοῦργος λωποδύτης,
ἀλλ' ἐπαίτης, ξένος, τάλας, σοροδαίμων, παροδίτης,
Ἵγει, νίφει καὶ χειμάζει, τὴν σὴν θύραν ἀνοιχθὸν με,
ῥῆγος γὰρ κατέλαβέ με, πρὸς Θεῶν, περιθαλψόν με.
Οὔτοι θέμις νῦν ἔσθ' με νυκτερεῦσιν ἀνεστῆς,
πάντῃ νῆστιν καὶ ῥιγοῦντα, καὶ γοῶντα ὑπαθρίως.» —
Ἐκ τῶν λόγων τοῦ ἐκάμθην. Ἦνοιξα εὐθὺς τὴν θύραν,
βλέπω δ' ἄνθρωπον ἀρχαῖον, ἐν χειρὶ κρατοῦντα λύραν.
— «Οὐ γινώσκει με; μοὶ λέγει, ἅ βαθαί! ἰαττατί!
Μὴ τυφλὸς τά τ' ὦτα, λῶστε, τὸν τε νῦν, τά τ' ὄμματ' ἤ;» —

— «Τὴν ἀρχαίαν ταύτην γλῶτταν εὐχεές μοι ἐννοῆσαι,
πλὴν ἀλλ' ὅμως, φίλε ξένε, οὐ μοὶ ῥαδίον λαλῆσαι.
Νῦν οὐ χρώμεθα τῇ φράσει: «σάκκανδρα μεμυρωμένα,
ἔντα, ὦ, τῆς ἀναιδείας! ὡς ἀνέγων, τετιλμένα».
Ἐνεκρώθησαν γὰρ πλέον τὰ: «σμερνὸς καὶ σμερδαλέος»,
τὰ: «ὀλίσβεις χρῆσθαι χήρας». «χεῖζανάγκη, φουαλέος»,
τὰ: «γευόμεθα ἰσχυάδων καὶ κυρκόρων καὶ κρομμύων»,
τὰ: «τὺ, εὖ ποτεκιγκλίσδευ, καταπύγων Ἀμφιτρώων»,
τὰ: «χλιδᾶν, τσιγάρτοι, ὄφρα, γοῦν, ἀτὰρ, νυνὶ, φαινίνδα»,
τὰ: «γαστέρα βυρβορύζειν, σκωραμί; καὶ ὄστρακινδα». —
Φεῦ, ἡ θεία αὕτη γλῶσσα ἤδη πρόκειται νεκρά,
καὶ λαλεῖται ἡ δημώδης, ἡ χυδαία καὶ λεπρά».

— «Ἄλλ' εἶπέ μοι νῦν, ἑταῖρε. ὅστις πάντας σατυροῖς,
νὰ λαλῇ καὶ τὴν ἀρχαίαν εὐχερῶς πῶς δὲν γνωρίζεις;
Δὲν ἐφοίτησας ποτέ σου Μῶμε, ἔνδον τῶν Σχολείων,
ὅπως μάθῃς λέξεις, φράσεις τῶν ἀρχαίων μας βιβλίων;
— «Ναί, ἐφοίτησ' ἀπειράκις, ἦτο δὲ διδάσκαλός μου
εἰς, ὑφ' οὗ κατεσκοτίσθη ὁ πτωχὸς ἐγκέφαλός μου.
Ὁ γεννάδας ἐκαλεῖτο «Πάπα — Λούκιος ἡ ὄνος»,
ὃν σοφὸς γυμνασιάρχης, πλὴν καὶ κάπηλος συγχρόνως.
Ἐκ διδάκτρων καὶ παντοίων, ὠφελεῖτο, δωρημάτων,
διακόπτων, χάριν τούτων, τὴν σειράν τῶν μαθημάτων.
Ἐγεινεν ὁ νοῦς μου αἶφνης παρ' αὐτοῦ εἰς κυκεῶν.
Διδασκάλους, φεῦ, δὲν ἔχει πλέον οὗτος ὁ αἰὼν!» —

— «Διδασκάλους, φρίττων, μ' εἶπεν εἰς τοὺς χρόνους τοὺς ἀρχαίους
εἶχομεν σοφοὺς μεγάλους, ἠθικοὺς τε καὶ σπουδαίους.
Σοὶ ὠμίλησα ἀσμένως πρὶν τὴν γλῶσσαν τὴν ἀρχαίαν
μὴ ἀπόρει δ' ἂν γνωρίζω νὰ λαλῶ καὶ τὴν χυδαίαν.
Ἐν τῷ Ἀδῇ μένων, ταύτην ἐδιδάχθην καταλλήλως,
καὶ κλεινὸς διδάσκαλός μου ἦν ὁ Στέφανος Μυρτίλος (1).
Οἱ λοιποὶ συναδελφοί τοῦ καὶ Σοφὸν τὸν ἀπεκάλουν,
μετ' αὐτοῦ δὲ ὁμιλοῦντες τὴν χυδαίαν, φεῦ, ἐλάλουν,
λέγοντες τὴν θύραν πόρταν, τὸ δὲ κώδιον τομάρι,
τὸ τρυβλίον των γαβάθαν, τὴν ἡμίονον μουλάρι,
τοὺς καρκίνους μας καθούρους, τὸ θαδιζω περπατῶ,
τὸν νωδὸν μας ξεδοντιάρην, τέλος δὲ τὸ σκῶρ σκατό!» —

(1). Ὁ ἀοιδεῖμος! ὁ γράψας τοῦ ἐπιγράμματος, ἀρχαῖον,
ὕψλόν, σαφές, ποικίλον, σύντομον, λαμπρὸν, ὠραῖον:
Ὁ εὐπρόσθετος Βασίλει, μετὰ τῆς Βασιλείας,
χαίρετε, αὐθις χαίρετε, καὶ χαίρετε ἐπιστῆ!!!ο. —

Αἰσθημά τι συμπαθείας οὗτος νῦν μοί διεγείρει,
φέρων πέδιλα ἀρχαῖα, τὸν χιτῶνα δὲ ποδήρη.
Ἐκ κοτίνου στέφανός τις ἔσπερε τὴν κεφαλὴν του,
εἶχε δὲ καχαροτάτην τὴν ἀπλὴν αὐτὴν στολὴν του.
Γέρων, πλήρης ὅμως σφρίγγους, ρεγγυβόλον ἔχων τ' ὄμμα,
τὸ παράστημα ὠραῖον καὶ μελίρρυτον τὸ στόμα,
σεβαστὸς, πωγωνοφόρος, ὄντως σκώπτης, λίαν εἴρων,
δι' ὠραίων φράσεων του γέλωτ' ἄσβεστον ἐγείρων.
Ἦρχισε τὴν λύραν κρούων, νὰ μοί ψάλλῃ ἄσμα θεῖον,
κ' ἐκθαμβὸς τὸ ἡκροώμην, ἐκ τοῦ μέλους του μεθύων.
Αἴφνης ἄφησε τὴν λύραν, μὲ ἡσπάρθη τρυφερῶς,
λέγων μοι «νὰ μὲ γνωρίσης νῦν ἐπέστη ὁ καιρὸς». —

— «Ποῖος, Μῶμε, τὰς «Νεφέλας» καὶ τὸν «Πλοῦτον» ὁ ποιήσας;
Τίς ὁ, Κλέωνας, Χρεμύλους, Στρεψιάδας σατυρίζας;» —

— «Ἀριστόφανες, σὺ εἶσαι; Πόθεν ἦλθες; Τί θηρεύεις;
Πῶς θανῶν πρὸ τόσων χρόνων εἰς τὴν Γῆν μας νυκτερεύεις;» —

«Ἦλθον, λέγει, ἐκ τοῦ Ἄδου, εὐμενῶς τυχὼν ἀδείας,
ὅπως, φίλτατε, συλλέξω ὕλην νέας κωμωδίας.
ἦν σκοπεύω ἐν τῷ Ἄδῃ μετ' ὀλίγον νὰ τυπώσω
καὶ «Λομβάρδω τῷ γελοῖῳ» σκωπτικῶς ν' ἀφιερῶσω.
Επειδὴ, Ῥωμηοὺς συχνάκις, ὡς μανθάνω, σατυρίζεις,
πλεῖστα ἔργα πάντων τούτων κατ' ἀνάγκην θὰ γνωρίζης.
Τούτους νῦν πριτσίλισόν μοι, μὴ φεισθεῖς δὲ οὐδενός.
Ἐκ τοῦ ἔρκους τῶν ὀδόντων ἃς ἐκρέυσῃ κεραυνός!» —

— «Φίλτατε, ὡς εὖ πρέστης!... Σοὶ ζητῶ μετ' ἀπορίης

ἐκ τοῦ Ἄδου νὰ μοί δώσης μερικὰς πληροφορίας

Πόθεν σὺ γνωρίζεις ὅτι τοὺς Γραικύλους πριτσίλιζω;» —

— «Ἐκ πολλῶν θανόντων ἄρτι, ἀκριβῶς αὐτὸ γνωρίζω.

Βεβαιῶ σε, Μῶμε, ὅτι τὰς σατύρας σου συχνάκις

ἀπαγγέλλει ἐν τῷ Ἄδῃ ὁ χρηστός Δημητρακκάκης,

ὃν εὐθὺς περικυκλοῦσιν ἄπειροι Ῥωμηοὶ θανόντες,

τὰς θαυμάζουν, «εὖγε, εὖγε» συνεχῶς ἀναβοῶντες.

Ὁ Λομβάρδος τότε φεύγει, «γιούχα, κρᾶζουν, τοῦ Τζαντιώτου,

τοῦ Γιαμά, τοῦ Σαλτιμπάγκου, τοῦ Σπιγούνου, τοῦ Προδότου»,

καὶ πολλοὺς σαπρὺς σκύους ὀπισθεν αὐτοῦ πετοῦν,

ὅτε δὲ τὸν συλλαμβάνουν, τὸν ραπίζου, τὸν πατοῦν». —

— «ὦ, τὸν ἄθλιον! καὶ ὅμως ὑπουργὸς αὐτὸς ὑπῆρξε,
καὶ, ὡς μέγας λαοπλάνος, τῆς Ζακύνθου ὅλης ἤρξε.

Προστατεύων δολοφόνους, φαῦλον ὄντως ἔζη βίον,

ὠφελεῖτο δὲ πλειστάκις ἐκ χρημάτων δημοσίων.

Ἀριστόφανες, εἰπέ μοι, πῶς διαγίγει νῦν ὁ τάλας;» —

— «ὦ, ὑφίσταται βασάνους καὶ ποικίλας καὶ μεγάλας.

Ὁ Γαήτας ἐξεγείρει κατ' αὐτοῦ τοὺς Ζακυνθίους,

οἵτινες τῷ δαψιλεύουν χλευασμοὺς πικροὺς, μυρίους.

Εἰς Καπνίσσης, κόμης, ἄρτον εὐγενῶς αὐτῷ προσφέρει,

τὸν ἀπόπατον δὲ τούτου ὁ Λομβάρδος, φεῦ, καθαίρει.

Μὴ δι' ὅσα νῦν σοὶ λέγω, φίλε Μῶμε, ἀπορῆς

Χθὲς μὲ κόπρανα ἐχρίσθη ἡ ἐγκώδης τούτου ρίς!» —

— «Ἄφες, εἶπον, τὸν Λομβάρδον εἰς τὸν βόρβορον νὰ κῆται.

Φαίνεται, καὶ ζῶν πᾶς φαῦλος, καὶ θανὼν θὰ τιμωρῇται.

Χαίρων, ἤκουσα, ὡς εἶδες, τὰς καλὰς αὐτὰς εἰδήσεις,

πλὴν θερμῶς σὲ ἱκετεύω παρ' ἐμοῦ νὰ μὴ ζητήσης,

νὰ ποιήσω νέας πάλιν τῶν Γραικύλων μας σατύρας.

Κοπιᾶζω μάτην τοῦτο ἐκ μακρᾶς, γνωρίζω, πείρας.

Καὶ ὁσάκις γράφω, φίλε, καὶ ὁπότε ρητορεύω,

κροῦω μόνον τὴν ἀέρα καὶ τὸν ἥλιον τοξεύω.

Καὶ φυλάκισιν, φοβοῦμαι, καὶ βασάνους, καὶ πενίαν,

κ' ἐγκαταλείψιν παρ' ὀντων καὶ οἰκτρὰν αὐτοκτονίαν.

Ἦδη ἔπαυσα νὰ γράφω, νὰ λαλῶ πρὸς τὸ Κοινόν.

Ἐβάρυνθην τόσα ἔτη τὸν ἀνάγκυρον κινῶν.» —

— «Τὴν μεγάλην ἐν τῷ Ἄδῃ ἡσυχίαν μου ἀφῆσας,

ἦλθον πρὸς σε, τόσον δρόμον, καίτοι γέρων, διανύσας.

Διατί λοιπὸν, ἀγροῖκε, ματαιαῖς τὴν ἔλευσίν μου;

Πῶς ἀρνεῖσαι νὰ τελέσης τὴν μικρὰν παράκλησίν μου;» —

Κατ' ἐμοῦ ὁρμήσας αἴφνης ἐκ τῆς κόμης μὲ ἀρπάζει.:

«Ἦδη σὲ θὰ κωμωδῇσω, μὰ τὴν Ἀρτεμιν», κραυγάζει.

Ὑποκύπτω. Τὴν φρικώδη ἀπειλὴν του ἐφοβήθην.

εἶπον δὲ, ὡς ἐνθυμοῦμαι «φεῦ, ὁ τάλας ἐνίκηθην».

Ἀνελθὼν ἐπὶ τραπέζης βλοσυρῶς τὸν ἀτενίζω,

ἔστριψα τοὺς μύστακὰς μου καὶ τὸν λόγον μου ἀρχίζω,

τὰς τε χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, ὡς φρενὸπληκτος, κινῶν,

πάντας δὲ νεκροὺς καὶ ζῶντας πριτσίλιζω, κεραυνῶν:

— α' Ω Θεοὶ καὶ Δαίμονές μου, ἤδη σεῖς ἐμπνεύσατέ με!
 Ἐρινύς, τὰς μάστιγάς σας εὐμενῶς δανείσατέ με,
 καὶ Ῥωμηοὺς, καὶ Ὑπουργεῖον, καὶ Βουλὴν νὰ μαστιγώσω,
 καὶ πολλάκις, καὶ ἀσπλάγχχνως μέχρις ὅτου τοὺς πληγώσω.
 Ἐκλα, Αἴτην, δότε μ' ἤδη μύδρους σας πυρακτωμένους,
 δι' αὐτῶν νὰ κατακαύσω βουλευτὰς διεφθαρμένους.
 Τῶν κοινῶν μας συμφερόντων τὸ συμφέρον των προτάσσουν,
 τὴν δὲ δύστηνον Πατρίδα ἀπκνθρώπως, φεῦ, σπκράσσουν.
 Ἐπικίνδυνον, μεγάλην συγκροτοῦσι συμμορίαν,
 ἦν εὐφήμως οἱ Γραικύλοι ὀνομαζοῦν: «ἀπαρτίαν»,
 καταρτιζοῦν δὲ ἀχρεῖοι ἐβδομήκοντα καὶ ἕξ.
 ὥσπερ βάρκαχοι, βοῶντες τὰ: «κουὰξ καὶ βρεκεκέξ».

(α.)

α' Ω, Ῥωμῆ μου, εἴλω, πάσχων καὶ νυχθήμερον δουλεύων,
 τῶν ἀρχόντων σου τὴν ἄκραν βουλιμίαν θεραπεύων,
 συρφετὲ διεφθαρμένε ἐντελῶς διὰ χρημάτων,
 καὶ πωλῶν Πατρίδα, Ψῆφον καὶ Τιμὴν ὑπὲρ κομμάτων,
 σκολολόγιον, ἀχρεῖας τρέφον πάντοτε ἐλπίδας,
 καὶ ψηφίζον χάριν τούτων βουλευτὰς σου γανυμῆδας,
 καὶ ληστὰς καὶ ἀγραμμάτους, καὶ φονεῖς, καὶ πωλημένους,
 καὶ τρελοὺς, καὶ φαυλοβίους, φθείροντας καὶ φθειρομένους,
 καὶ κτυπῶν ἀσυνειδήτως συνετοὺς καὶ ἐναρέτους
 Δεληγιώργας, Οἰκονόμους, Μεσηνέζας, Φιλαρέτους,
 διατὶ ἀσχάλλεις τόσον καὶ γογγύζεις νῦν, μωρέ;
 Σῆγα. Κῦψον τὸν αὐχένα τῷ Τρικούπῃ, μισρέ.

(β')

«Τί σημαίνει ἐν τῇ χώρῃ τῶν Γραικύλων Ὑπουργεῖον;
 — αὐτιμώρητον τῶν πόρων τῆς Πατρίδος λησταρχεῖον,
 διορίζον ὑπαλλήλους ἀρπαχὰς, μεστοὺς μωρίας,
 ἀγραμμάτους, ὑποδούλους τῆς κρατούσης νῦν φκτρίας. (2)
 δάνεια πολλὰ συνάπτει καὶ προμήθειαν λαμβάνει,
 πλείστους φόρους ἐπιβάλλον, ὡς ἀσύδοτον, τυγχάνον,
 χορηγοῦν πληθὺν χαρίτων καθ' ἐκάστην τοῖς κκαυούργοις,
 καὶ σωρείαν παρασῆμων τοῖς ἀχρεῖοις καὶ πανούργοις,
 εἰς τῶν ἑένων τὰς θελήσεις πάντοτε τυφλῶς ἐνδίδον,
 μισελλήνων πρακτορεῖον τὴν Πατρίδα τοῦ προδίδον,
 ὅλων μας τῶν Κριτηρίων ἀποφάσεις βεβηλοῦν,
 εἰς Σταυρὸν δὲ τὴν Ἑλλάδα, φεῦ, συχνάκις καθηλοῦν.

(2) (λόγου χάριν «Δεῖμέζας καὶ Καζάζας, καὶ Σπαρτίδας,
 καὶ Δεμάσας, καὶ Πετριτσας, καὶ ἀχρεῖους Βρεβλίδας».)

Πρώτιστος τῶν βλεψιδήμων, λαοπλάνος, νέος Κλέων,
 χρώματα πολλὰ ἀλάστων, ὥσπερ ἄλλος χαμαιλέον,
 βλοσυρὸν τὸ βλέμμα ἔχων, ὅπερ πλήσσει καὶ τρομάζει,
 καὶ «ἀέτειον» ἡ σπεῖρα τῶν κλάκων ὀνομάζει,
 τὴν ὁμότητα, τὸ μῖσος καὶ τὸ πείσμα συγκεντρώνων,
 δυσειδέστατος δ' Ἑλλήνων, καὶ ἀρχαίων, καὶ συγχρόνων,
 φαλακρὸς, παρῆλιξ ὄντως, πλὴν τοὺς μύστακας μελαίνων,
 ὑπερφίαλος συνήθως, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ σαίνων,
 ἔμπλεως ἀνόμων ἔργων, βεβηλώνων καὶ τὰ Θεῶν,
 ὑπουργεῖα δὲ βαστάζων πότε δύο, πότε τρία...
 φθονερός, μυθηριάζων, συκοφάντης, φαυλοργός,
 τῆς δυσμοίρου μας Πατρίδος ὁ κλεινὸς πρῶθυπουργός!

«Τῆς βραχύδους Μεγαρίδος χάρμα, κόσμημα καὶ κλέος,
 τῶν Ταμείων τῆς Ἑλλάδος εἰς παράσιτος ἀρχαῖος,
 τοῦ Τρικούπη ἔρπων κόλαξ καὶ πιστότατος, ὡς κύων,
 τὸν μωρὸν κασίγνητόν του πρεσβευτὴν ἀναδεικνύων,
 αὐτοπρόβλητος προστάτης τῆς πτωχῆς Μακεδονίας,
 χάριν ταύτης δὲ βεβαίως ἔχων πλείστας ὠφελείας,
 κερδαλέον ἄγων βίον, πλήρη τόσων ἀνεκδότων,
 τοῦ Βαλέτα ὁ συμπράκτωρ, διπλωμάτης ἐκ τῶν πρώτων,
 πανταχοῦ διακινῶσας γ.λογεράς διασκορπιζών,
 θριαμβεῦει νῦν, ὡς ῥήτωρ, καὶ ὀργίλος, καὶ ἀφροῖζων.
 Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἐνδοξος Γαλλίς Τιμπῶ,
 ἡ ἐκθρέψασα τοιοῦτον τῆς Βουλῆς μας Μιραμπώ!

Τῆς πτωχῆς Δικαιοσύνης λυσσαλέος ἐπιβήτωρ,
 ἀγριόφθαλμος, προγαστωρ, ἀσυνάρτητος δὲ ῥήτωρ,
 ἐναντίον τοῦ Δικαίου φλυαρῶν μετὰ μανίας,
 σοφιστὴς ἐκ τῶν ἐκλάμπρων τῆς κλεινῆς Εὐρυτανίας,
 τοῦ χωρίου Βούλπι θρέμμα, (οὐ οἱ κάτοικοι Βουλπιῶται,
 λησταπαῖδοι συνήθως, ὀρεσίτροφοι, ἱππόται,)
 περιθάλψας φαυλοβίους καὶ ὀρδὰς ληστῶν ἀπείρων,
 τὸν Δεδούσην, τὸν Βαλσάμην καὶ τὸν Πάπουτσαν τὸν Σπῦρον,
 καὶ ληστάρχους, τῶν ὁποίων ὁ καλὸς ὑπῆρξε δαίμων,
 πλείστας χάριτας πρὸς τούτους καθ' ἐκάστην ἀπονέμων,
 ἀνεδείχθη ἐπ' ἐσχάτων τοῦ μὲν Τάκη λυτρωτῆς,
 τῆς δὲ Θεμίδος χυδαῖος, ἐμφανὴς ἐκπορνευτής.

Εὐχαρίστως σὺς γνωρίζω ἄνθρωπον μεστὸν ἀνοίας,
καίτοι φέροντα πρεπόντως τῶσους τίτλους εὐγενείας!
ἔχει πληθεὺς κοσμημάτων καὶ οὐκ ὀλίγη ἀρχαῖα,
ἐν δ' ἐκ τούτων εἰκονίζει «δύο φάσκελα» ὥραϊα
Εὐγενείας ἄκρας χάριν εἶνε ταῦτα χρυσομένα,
κύκλωθεν δ' αὐτῶν ὑπάρχουν τὰ ἐξῆς κεχαραγμένα:
«Τῷ κλεινῷ κ' εὐγενεστάτῳ Κερκυραίῳ Θεοτόκῃ,
Ἀρχιεπίμῳ Σπιανάδῃ, Ἐνετῶν οἱ νόμοι τόκοι».
Οὗτος ἤδη ἀπαγγέλλων λόγους, πλήρεις ἀηδίας,
εἶνε ἄξεστος ἰθύντωρ τῆς τοῦ ἔθνους μας Παιδείας,
τοῖς ἀθλοῖς διδασκάλους πρόξενος πολλῶν κακῶν,
καταγέλαστος δὲ τέλος ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν.

(γ')

• Παναθλία Ῥωμηοσύνη, ἔχυσας κρουνοὺς δακρύων,
θάψασα σπουδαίους ἄνδρας, πλὴν συλλέκτας ροσφετίων!
Ἐκλαυσες τῶν Αἰγυπτίων τὸν προστάτην Θεοδώρου,
μὴ ψηφίζοντα ποτε τοῦ ἀνευ θέσεων καὶ δώρου,
Στεφανόπουλον τὸν πρῶτον τῆς Ἡλείας βουλευφόρον,
ἔχοντα τὴν Βουλευτείαν τῆς ζωῆς του, μόνον πόρον,
περιθάλλοντα παμπόλλους ἐν τῇ Δίβρῃ ζωοκλέπτας,
διανέμοντα δὲ εἶτα πᾶσαν λείαν μὲ τοὺς κλέπτας.
Εὐτυχῶς δὲν ἀπωλέσθη τὸ κλεινὸν ἐπώνυμόν του,
τῆς Ἡλείας ἐκλεξάσης ἱκανὸν διάδοχόν του:
«τὸν Χρηστάκην τῆς», ἀγροῦκον, πλάνον ὅμως δεξιόν,
καὶ τοῦ θεοῦ του τφόντι ἀληθῆ ἀνεψιόν!

• Ἀχολὸν ἐν τῇ Βουλῇ μας φέρετέ μοι ἤδη ἕνα,
πολιὸν, ἀλλὰ γενναῖον, καὶ μὲ στήθη τριχωμένα!
Ἐφερε τὴν φουστάνελλαν, χάριν δὲ σκοπῶν ἀχρείων,
τάλληρον τοῖς ἐγκαθέτοις, ἡμενίζετο, δεικνύων!
Σὺ, Διαλέτη μου, ὁ πρῶτος βουλευτὴς τῆς Τριχωνίας,
ἔθανες ἐν Χρυσοβίτση, φεῦ, κατάφορτος πενίας,
ὅτε δ' ἔζης, πειναλέος καὶ ριγῶν, ἐψωμοζήτεις
καὶ τὴν θέσιν νεκροθάπτου μάτην, ἐν δακρύς, ἐζήτεις.
Ὁ κλεινὸς Κουκούλεζας σου ἐνεκρώθη, Ῥωμηοσύνη,
καὶ ἀντήχησαν ἀμέσως πανταχόθεν στόνοι, θρήνοι!
Ἐμαθον τὸν θάνατόν του καὶ μὲ τόνον κλαυθμυγὸν
ἀνεφώνησα—ἐθράκυσθη ἐν ἀγγεῖον ρυπαρὸν».

Ἐνεκρώθη, Τσουτσουνάτε, ἐνδοξε Κερκύρας γόνε,
καταπόρφυρε, ὦραϊε, λάγνε, κέλης, τεκνογόνε!
Μὲ τὴν θεῖαν δυνάμιν σου συνεχῶς ἡδύομιουσσο,
ἀγερώχως δὲ πολλάκις ἐκ τῆς ἑδρας σου ὠρθοῦσο,
προξενῶν εὐθὺς πρὸς ὅλας τῆς Βουλῆς μας τὰς Κυρίας,
ἡδονὰς ἀνεκκαλήτους καὶ μακρὰς λιποθυμίας...
Ἐδυσας, ἀστὴρ τοῦ ἔθνους, ἀπωλέσθη ἡ ἰσχὺς σου,
πλὴν μεστὴ δακρύων εἶνε ἡ πικρὰ ἐνθύμησίς σου!
Τὸ κενὸν ἐδώλιόν σου, ἤδη βλέπουσσι στενάζον,
τῆς Ῥοζοῦς των δ' ἡγουμένης, σὲ ποθοῦν καὶ ἀνακραζοῦν,
τὴν ἀνήκεστον θρηνοῦσαι τῆς Ἑλλάδος συμφορὰν,
— «ποθητέ μας Τσουτσουνάτε, γαῖαν ἔχους ἐλαφράν!»

Ἡ Κραναία, ἐκτιμῶσα πάντα ὄντως δημοκράτην,
βουλευτὴν ἀναδεικνύει στιβαρὸν ἀμαξηλάτην.
Ἀποφεύγων οὗτος πάσας τὰς ἀσκόπους φλυαρίας,
ἀνεδείχθη πρῶτος πάντων εἰς τὰς ῥιπαλομαχίας.
Φύσει ὢν ἀνὴρ ἀνδρείος ἔθραυσε διὰ ῥιπαίου,
ἐκ τῶν ὑπισθεν βεβαίως τὸ κρανίον τοῦ Μανδάλου.
Πλὴν, οὐαὶ τῆς Εἰμαρμένης! Τῆς Κραναίας τοῦ τὸ χῶμα,
πρὸς ζημίαν τῶν Ἑλλήνων, τὸν καλύπτει ἄπουν, πτώμα!
Τάφον νῦν ἐγείρατέ τῳ, Κράνιοι, εὐγνωμονοῦντες,
κ' ἐπ' αὐτοῦ ἐν δίστιχόν μου ἐπιγράψατε, θρηνοῦντες:
— «Ὡδε κεῖται Μοντεσάντος, ὁ τοῦπίκλιν Μπουελας,
καὶ ἡμᾶς, κ' ἐκεῖνον θρήνει, ἔρημος ἀνδρῶν Ἑλλάς!»

(δ')

«Ὁ Προδότης, ὅστις πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἀτιμάζει,
μὲ τῶν ἑένων τὰς πιέσεις τὴν Βουλὴν ἐξαναγκάζει,
ἐν ἡμέρᾳ ἀποφράδι, νέον νόμον νὰ ψηφίσῃ,
μὴ νοοῦσαν ὅτι μέλλει δι' αὐτοῦ ν' αὐτοκτονήσῃ:

«Τῶν Γραικῶν μας τὰς ὄντως πρὶν στενάς περιγερείας,
ὡς κλεινὸς Μεσολογγίτης, μετατρέπει εἰς Εὐρείας.
καὶ τὸν πρῶτον μέγαν ὄγκον τῆς Βουλῆς περιυρίζει,
κ' ἐξ αὐτῆς σπουδαίους ὁπτως πατριώτας ἐξορίζει».
Τὴν Βουλὴν αὐτὴν ἀμέσως λακπατεῖ καὶ διαλύει,
καὶ ἀπόλυτον σατράπην ἐαυτὸν ἀμέσως χρίει.
Νῦν μετὰ ταῦτα κλιπόμεν μὲ τὸν Τύπον, μὲ φωνὰς,
τὰς ἐφ' ἡμῶν ἐπὶ τῇ Βουλῇ νὰ ποιήσωμεν στενάς...
πάν ὅτ' εὐγενεῖς στανεῖς!

ΙΝΔΙΑΝΟΛΟΓΙΑ
ΛΗΞΟΛΟΓΙΑ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

«Ναί, πρεπόντως καὶ δικαίως, νῦν αἰσθάνεται πᾶς Ἕλλην
τὴν Βουλὴν μετατραπείσιν εἰς πολὺ μικρὰν ἀγέλην.
Ἀπκνθρώπως, Κόταρὴ μου, ἐξ αὐτῆς ἐξοστρακίσθης!
Πῶς διάγεις; Μήπως ἤδη ἀγροφύλαξ διωρίσθης;
Ποῖος τῶρα θέλει κλίνει, ὥσπερ σὺ, τ' ὠραῖον ῥῆμα:
«κλιέφτω, κλιέφτεις, κλιέφτει» κράζων ἐμμανῶς ἀπὸ τοῦ ὄθρα;
Φεῦ, καὶ σὺ, Κατσιακαπῆ μου, ὡς μανθάνω, ἐν Δωρίδι,
σὺ, ὦ πρῶην νομοθέτα, πρόβατα ποιμαίνεις ἤδη!
Κασιμάτη μου, ποῦ εἶσαι; Βουλευφόρον σὲ ποθοῦμεν,
πλὴν ματαίως ἤδη ἔνδον τῆς Βουλῆς μας σὲ ζητοῦμεν,
νέους νόμους νὰ μᾶς φέρῃς ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν,
καὶ ἐνταύτῃ νὰ μᾶς διδάξῃς καὶ τοῦ «Νοῦ τῆς μετρικῆς!»

Ἡ γενναία Καλαμπάκα ὑπερήτην καφενεῖου
ἀποστελλεῖ αἶφνης ἔνδον τοῦ σεπτοῦ Βουλευτηρίου.
Ῥωμαλέος καὶ πυγμάχος ἦν ἡ πέτρα τοῦ σκανδαλοῦ
πάντες δὲ καλῶς γνωρίζουν τόσους ἄθλους τοῦ Μανδάλου,
ὃν ὁ σίφων τῆς Εὐρείας ἀναρπάσας αἰφνιδίως,
τῆς Βουλῆς μακρὰν ἀσπλάγχχνως τὸν κατέρριψεν ὑπτίως,
ἄμισθον, οἰκτρὸν, γοῶντα καὶ χορημάτων ἀποροῦντα,
τοῦ Νομάρχου δ' ἐπαξίως τὸ ἀξίωμα αἰτοῦντα!
διωρίσθη ὅμως μόνον ἐν Τρικκάλαις καπνοφάντης,
τῶν ἐχθρῶν δὲ τῆς Ἀρχῆς μας ἀνεδείχθη συκοφάντης,
ὑπὲρ ἧς ἐν τοῖς καφεῖσις ἀενάως ὀμιλεῖ,
πλὴν καπνὸν λαθραίως, λέγουν, ἀγοράζει καὶ πωλεῖ.

Ἄφρων Μέση, παραλόγως ἐξηγέρθης κατ' Ἐκείνου,
τοῦ κυρίου δύο σκύλων: τῆς «Ὀρμῆς» καὶ τοῦ «Ξιφίρου»,
τοῦ κομψοῦ σου Ἰγγλίσ μπόι κ' ἐραστοῦ τοῦ κυνηγίου,
καὶ, ὡς λέγουσι, δραπέτου ἔκ τινος φρενοκομείου.....
Νῦν οἱ κύνες του χελώνας καὶ βατράχους ἀνιχνεύουν,
νοστιμώτατον δὲ βρώμα συνεχῶς τῷ δασιλεύουν! —
Δύο Τοῦρκοι, ὄντες γόννοι τῆς εὐάνδρου Θεσσαλίας,
διαμένουν ἐν Λαρίσῃ ἄνευ πλέον βουλευτείας.
Ὁ Σερέφπειος ἐθίζει νὰ ροφᾷ τὸν νυχθιλέν του,
ὁ Δερβίσμπεης νὰ ψάλλῃ εὐμελῶς τὸν ἄμανέν του.
Ἀμφοτέρους τούτους θέλω αὖθις ἔνδον τῆς Βουλῆς,
νὰ σὲ μάθωσι, Τρικουπῆ, Τουρκιστί νὰ μᾶς λαλῇς!

Ἐκ τῆς Σίφνου, τῆς βραχύδους, τίς, ὦ Μούλαρε Πρεζάνη,
βουλευτὴς ἐνάμιλλός σου ἄχρι τοῦδε ἀνεφάνη;
Ναυαγήσας ἐν τῇ δίνῃ τῶν κυμάτων τῆς Εὐρείας,
κατ' ἰδίαν ὄλως πείραν, γράφεις νῦν περὶ «Μωρίας»,
καὶ τοὺς παῖδας τῶν Σιφνίων τὸν Ὀκτώηχον διδάσκεις,
καὶ πλανώμενος, χασμαῖσι, καὶ ρεμβάζων μόνος, χάσκεις.—
Τίς μοι φέρει αὖθις ἔνδον τῆς Βουλῆς τῆς Ῥωμηοσύνης
τὸν πενέστατον Βαλέταν, τὸν λιπόσαρκον ἐκ πείνης;
Οὗτος νῦν ἀπροσδοκῆτως ὀψιπλούτου ἄγει βίον,
συνεργίζ τοῦ Δραγούμη καὶ χρημάτων Ολυμπίων...
Ἐν τῇ Χώρα μας πᾶν μέλος Ἐθνικῆς ἐπιτροπῆς,
μετ' ὀλίγον θησαυρίζει, κλέπτων ἄνευ ἐντροπῆς.

Σήμερον ἐν τῇ Βουλῇ μας ποῖος δύναται: νὰ ἔδῃ,
κοπρολόγον καὶ ἀστεῖον, ὁμοῖόν σου Στεφαννίδη;
Σ' ἐνθυμοῦμαι γεῦ! καθ' ὅλας τὰς μακράς τῆς συνεδρίας
ἀφηγούμενον ποικίλας καὶ τερπνὰς βωμολοχίας.
Ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν σου ἐξεγείρετο λυσσώδης,
ἐνταυτῷ ποιῶν καὶ κρότους δυσωνύμους καὶ δυσώδεις.
Ὅπως δὲ ἐπικρατήσῃ ἡ ὀρθή σου ὄντως γνώμη,
συνεχῶς ἐπεκαλεῖσαι καὶ τὸν Ὀμηρον ἀκόμη.
Πλὴν καὶ σὺ, ὁ σεβαστός μας, τῆς Βουλῆς ὁ γερολέων,
τῆς Εὐρείας εἶσαι τῶρα, οἶμοι! θῦμα φρικαλέον.
Πῶς ἠνέχθης, μὴ ὑψώσας τὴν βροντώδη σου φωνήν,
ὁ Τρικουπῆς, σοῦ, πρεσβύτου, νὰ εὐρύνη τὴν Σειρήν;

(ἐ)

— «Εὐγε!» αἶφνης ἀνκράζει ὁ κλεινὸς Ἀριστοφάνης,
κωμῳδὸς ἐνάμιλλός μου, φίλε Μῶμε, ἀνεφάνης». —
— «Σίγησον, εὐθύς τῷ λέγω, ἄφες νῦν τὰς κολακείας,
τὸν εἰρμὸν μὴ τέμνης οὕτω τῆς πολλῆς μου ῥητορείας.
Θεωρῶ καλὸν δὲ ἤδη, φίλτατε, νὰ σοὶ γνωρίσω,
ὅτι οὔτε τὸν ἱμάντα τῶν πεδίων σου νὰ λύσω
ἱκανὸς εἰμὶ ὁ τάλας, ὅστις μόνον πριτσιλιζῶ,
πάντων δὲ τῶν κωμῳδῶν μας πρῶτον σὲ ἀναγνωρίζω». —

«Χάριτας ὁμολογῶ σοί, πλὴν ἄλλ' ὅμως μὴ ὀκνήσῃς,
πρέπει εἶναι καὶ τοὺς ἄλλους βουλευτὰς νὰ εἰκονίσῃς». —
— «Μὲ τὴν γνώμην σου τῷ εἶπον, ὀλοκλήρως συμφωνῶ». —
(Σίγα πᾶς ὥστε κτὲν ἔστω!) Πάλιν λόγον ἐκφωνῶ:

(στ')

— «Τὸν παρήλικα, νῦν βλέπω, μέγαν κώδωνα κροτοῦντα, χάριν δὲ τῶν ἀντιθέτων διαρκῶς ἀγανακτοῦντα, χαρτοπαίκτην, πορνοκόπον, κατατρίβοντα τὸν βίον ἐν τῷ μέσῳ οἰνοφλύγων καὶ γευμάτων Λουκουλλείων, καὶ Παράσχων πειναλέων, εἰς τὴν γλῶσσαν βοῦν φερόντων, τὸν χαλκέντερον δὲ ἄνδρα παννυχίως κωμαζόντων, καρχαρίαν Κατακώλου καὶ Ἡλείων βουληφόρον, ὃν ὁ Κόντος κολακεύων ὀνομάζει Ἐωσφόρον, (οὗτος γὰρ τὴν ἑω φέρει τοῖς θεοτοῖς, φησὶν, ὁ Κόντος. Ἰτιτικῶς δὲ ἐγγράφων, κλασικῶς τε καὶ πρεπόντως,) πλὴν ἐγὼ, ὡς οἱ χυδαῖοι, τὸν καλῶ Αὐγερινόν, πρόεδρον μεροληπτοῦντα, ἄνθρωπον οὐτιδανόν.

«Τὴν ἰλύν σου, Κωπαῖς μου, ρίψον ὅλην ἐναντίον, τῶν ἐκ σοῦ ὠφελιθέντων ἀθεμίτως παναθλίων, ὧν ἀνέδην πρυτανεύει εἰς μικρὸς πωγωνοφόρος, ἐκλογεῖς τοῦ ἀγοράζων καὶ τῆς Σύρου Βουληφόρος. Ἐν χιμίνιαν ρακῶδες τοῦ ἀρχαίου Βυζαντίου, μετ' ὀλίγον ὑπηρέτης ἔγινε παντοπωλείου, εἶτα δὲ ταραμοπώλης, ἀκολούθως χρεωκόπος, ἀποκτῆσας οὕτω χρῆμα καὶ ἀνέτως, καὶ ἀκόπως. Ὡς τοιοῦτος, ἐτιμῆθη παρ' ἀχρείας Κοινωνίας, κερδοσκοπῶς δὲ ὑπῆρξε πρεσβευτὴς τῆς Ἰσπανίας, πλὴν ἐκεῖθεν, ὡς γελοῖος, ἀγενής, ἐκδιωχθεὶς, νῦν χρυσίῳ διαφθείρει βουληφόρους ἀπεχθεῖς.

Ἄνδρα γὰρ, ὁ πρῶτον, νῦν «ἐπάργυρος» καλεῖται, καὶ παρὰ τῆς Ῥωμαιοσύνης εὐσεβάστως προσκυνεῖται. Ἦρχισε τὸ στάδιόν του ὡς γραφίσκος Τελωνείου, κολακεύων δ' ἀνεδείχθη τμηματάρχης Ὑπουργείου. Χρήματα τοῦ Δημοσίου νοσφίζόμενος ἀτίμως, μετ' ὀλίγον κατεστάθη πλούσιος, πολὺ πρωίμως. Αἶψην ἐνδον τῆς Τραπεζίης τῆς Ἑλλάδος μας εἰσῆλθε καὶ μετ' οὐ πολὺ εἰς θέσιν ἐν αὐτῇ λαμπρὰν ἀνῆλθε· πλὴν αὐτὸς Τιμὴν καὶ Νόμους, καὶ Συνείδησιν ἐμπαιξας, ἐφωράθ' ὑπεξαίρετης, μετοχὰς Λαυρίου παίξας· ἀλλ' ὑπὸ τῆς Παρνασσίδος ἐκλήφθεις, ὡς ἱκανός, ἐξελέχθη βουληφόρος, εἰς ἀναίσχυντος τρανός.

«Ἀξέστον τὸν ὄγκον, βλέπω, Ἀχαιοῦ ὑπερφιάλου, ἀμαθοῦς, Τρικυπολάτρου, φθονεροῦ, ἀλλοπροσάλλου, τοῦ ὁποῖου γέμει πάσης ποταπότητος ὁ βίος, τοῦ ἐπὶ πατραγαθίαις καυχωμένου αἰωνίως, τοῦ καὶ λάθρακος ἀκόμη περισσότερο ἀφώνου, τοῦ ἀνέδην νοσφισθέντος τῶνομα χρηστοῦ προγόνου, ὃπερ νῦν ἀσυνειδήτως βεβηλοῖ καὶ ἀμαυρώνει, ὡς ἀντίθετος Ἐκείνου, ὃνπερ τῶνομα δηλώνει. Προσφυῶς ὁ Μῶμος ὅθεν εἶχε τοῦτον ὀνομάσειν: (Κηραῇ γραφῇ γὰρ χρῶμαι), «Μεντσελόπουλον Θανάσσην, καταντήσαντα οἰκέτην τοῦ στυγνοῦ Παππλουκά, οὐ ἀδύνατον νὰ ψάλλω πάντα τ' ἄρρητα κακά.

Τί μεγάλη δυσωδία!... Πούφ... Καλοὶ μου πατριῶται, πρὸς Θεῶν, ὀλίγον πρὸς με φανικὸν ὀξὺ νῦν δότε. Βλέπω ἤδη ἐμπροσθέν μου ἔν' ἀχρεῖον δικηγόρον, καὶ τῆς Γόρτυνος σπουδαῖον, ἐστεμμένον βουληφόρον, διαπράξαντ' ἀσυστόλως ἐμφανεῖς πλαστογραφίας καὶ τινας ἀλλεπαλλήλους ἐν Ἀθήναις ψευδορκίας. Ν' ἀποδίδουν δὲ εἰς τοῦτον, ἤκουσα μετ' ἀπορίας, καὶ πολλὰς προσέτι ἄλλας, καὶ φρικώδεις κακουργίας: «παλλακίδα τοῦ Ζαχάρων, ὅτι ἔχει φαρμακεύσει... κτήμα δὲ τοῦ πενθεροῦ του ὅτι ἔχ' ὑποθηκεύσει... καὶ λοιπὰ, ἀ δὲν πιστεύω. Ἐν γνωρίζω θετικῶς: ὅτι εἶναι βουλευτὴς μας ἐναγῆς, ἀρπακτικός.

Εἰς μικρόσωμος, θεοσίτης, γέλωτα πολὺν ἐγείρων, ἄστατος, κερδαλέοφρων, ἀτεχνος δὲ ὅλως εἴρων, εἰς τὰς τάξεις τοῦ Τρικούπη διαρκῶς προσεκολλήθη, καὶ τὸν πρῶτον ἀρχηγόν του αἰφνιδίως ἀπηνήθη, συμφερόντων χάριν, λέγουν, καὶ αἰτίων παραλόγων. τῆς φυγῆς του δὲ οἱ πλείστοι τοῦτον φέρουσι τὴν λόγον: «Ὁ ἀγροῖκος Φάσος, θρέμμα τῆς κλεινῆς Ἀροακίας, ἀφάνης κομματάρχισκος, μένων ἀνευ ἀσχολίας, ἀπεφάσισε μὲ θέσιν δημοσίαν νὰ πλουτίσῃ, τοῦτον δ' Ἐφορον ἐκεῖνος ἔσπευσε νὰ διορίσῃ!... Λέγεται Ἀλεξάνδρακος, κόθορνος πολιτικός, καὶ τὸ χερίστον δὲ πάντων, εὐτελῆς Σκουλουδικός.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Σπέτσαι, κλέος τῆς Ἑλλάδος, αἱ τεκοῦσαι Τυρκοκτόνους,
ἔχετε ὡς βουλευτάς σας χαμερπεῖς. Πατριδοκτόνους,
ναυτικούς «ἀλυκοφάγους», κρονολήρους καὶ ἀχρείους,
οὓς ὁ Κόντος, *Ἑλληνίῳ*. ἀπεκάλεσεν *«Ἰγδίους»*! —
Εἰς παχὺς, ὡς χυῖρος Ἀρτης, πλεονέκτης, ἀδηνάγος,
πολυθρύλητος ὑπάρξας πρὸ ἐτῶν Λαυριοφάγος,
ἐκλεχθεὶς διὰ χρυσοῦ βουλευτὴς μας, ὡς ἀχρεῖος,
τοῦ γενναίου Καρχαπάνου εἰς ἀντίπαλος γελοῖος.
μόνον χάριν συμπεφρόντων τὸν Τρικούπην κολακεύει,
ὅστις πλείστας ὠφελείας συνεχῶς τῷ δαφιλεύει.
Ἡδυνάμην πλείστα ἄλλα, νῦν, Ρωμηοὶ μου. νὰ εἰπῶ.
«Τὰ ἐν οἴκῳ. μὴ ἐν δῆμῳ ...» Κατ' ἀνάγκην σιωπῶ.

«Ζέγγελος ὁ Κολασμένος, ἡ κηλὶς τῆς Μαντινείας,
ἀπεχθὲς, δικηγόρις καὶ μεστὸς φιλαργυρίας,
«ἐπειδὴ», χρυσοῦ χάριν, τὴν Πατρίδα ἀπαρνεῖται,
παρ' ἡμῶν *«Ἰσκαριώτης»* πρέπει νῦν ν' ἀποκαλεῖται.
Καὶ νεκρὸς αὐτὸς ἀκόμη τὴν Τρικούπην θὰ ψηφίζῃ,
φθάνει μόνον ἀθεμίτως ἐκ τῆς ψήφου νὰ κερδίῃ. —
Σίφνος, τίκτεις καὶ Μακράκας, καὶ Πρεζάνας, πλήρεις τρέλας,
καὶ κλεινοὺς Προβιλεγγίους, τῶν Ταμείων τόσας βδέλλας!
Νικολὸς, ὁ μισθοφόρος Δήμαρχός σου, Τρικουπιζών,
ὁ Γεώργιος, Νομαρχὴς. νῦν ἡσύχως θησαυρίζων
καὶ ὁ μίσθαρνος *«Χαρίλης»*. ὁ ὑπότροφος προτοῦ,
ἀδελφοὶ δ' Ἀριστομένους τοῦ ἀξέστου ποιητοῦ.

«ὦ, ταλαίπωρος Καρδίτσα, ἡ μὴ ἔχουσα καρδίαν,
κατεψήφισας ἀλόγως τοῦ Τερτίπου τὴν ἀνδρείαν
καὶ ἀνέδειξας ἀσήμους βουλευφόρους Καζαμπάκας,
τοὺς συζῶντας παρανόμως, τοκογλύφους, φαύλους, βλάκας. —
Δύο νῦν συνεπωνύμους ταῦτοχρόνως εἰκονίζω
καὶ ἀπὸ τοῦ πρεσβυτέρου τοῦ *«Βασιλάρου»* ἀρχίζω...:
«Χαλκιδεὺς ἐκ τῶν κερθεύων τοῦ παρόντος Ὑπουργείου,
δημοσίων ἔργων, ἀρπαξ, καὶ τοῦ Χρηματιστηρίου.
Καὶ Ὑδραῖος, *«Σταματάκης»*, γάρκισσος καὶ *«τελετάρχης»*,
τῷ ἀρμόζει δὲ νὰ γίνῃ ἐν βραχεὶ *«σχωραμιδάρχης»*! (3)
Ἐφυγεν ἐκ τῆς δυσώδους ἀτμοσφαιρᾶς τῆς Βουλῆς,
κ' εὐδαιμόνως ἀναπνέει τόσα μῦρα τῆς Αὐλῆς!...

(3) Σχωραμῖς, τῆς σχωραμίδος =
εἶδος ἐν: «κοπρογαλίδος»!

«Γενεὰ κατηραμένη δύο Χίων, ὄντως φαύλων
ἀδηνάγων, ὁμωνύμων *«Ἀλεξάνδρων»* Κοντοσταύλων.
«Ὁ Ἀλέξανδρος» τοῦ Σούτσου: *«ἐνδοξοστριτηροφάγος»*,
ὁ *«Ἀλέξανδρος* τοῦ Μώμου: *«κάπηλος, ἀρχαιοφάγος»*,
ἡ πληγὴ τῆς Καρυστίας, γέρων, πλήρης ἀφροσύνης,
ἀνομάτατος δὲ πρῶν ὑπουργὸς Δικαιοσύνης,
ὁ προστάξας τὸν Μεσκιάντσαν ἐν εἰρκτῇ νὰ μὲ ἐγκλείσῃ,
ὅπως οὕτω τὸν Τρικούπην, χαμερπῶς, εὐχαριστήσῃ.
«Ἐπειδὴ» ἀνόμως πάντῃ μ' ἐφυλάκισας, ὦ τέρας.
«τεσσαράκοντα καὶ πέντε» (!) πλήρεις πλῆξεως, ἡμέρας,
εὐχαρίστως πέθον ἤδη σοὶ ἐκφράζω *τρυφερὰν*:
«ὁ Θεὸς νὰ εὐδοκήσῃ νὰ σὲ ψάλλῃ καὶ νεκρόν!»

«Ἀναζήσατε, ἀρχαῖα καὶ νεκρὰ Λατινικά μου,
βοηθήσατέ μοι ἤδη, σκενισμένα Λεξικά μου!
«Τζάνεμ κάλπικουμ, γκελίουμ Καλαμόνσις μπουλιφόρουμ,
λατινόρεμ, μπλάκαμ, ντούλουμ, γκομαρίσκουμ Τρικουπόρουμ,
ἐριτίμουμ ντέμ Ζοφίας πρότουμ νὺμ μπεχλιμπανένσις,
τούτουμ μούτριμπους ἀξίζουτ ἀντροπίνις κοπροχένσις...
«Χὰ χα, χα ...» καγγάζει αἰφνης ὁ κλεινὸς ὁμιλητὴς μου,
καταπνίγων ὁλοκλήρως, τόσον τόνον τῆς φωνῆς μου!
Οὐφ! ...Τὰ σκέλη τοῦ ἀνοίξας, καὶ, χωρὶς συγγνώμης, κλάσας,
«τοῦτον κέχυδα», μοὶ λέγει, ὅτ' ἐγὼ ἀηδιᾶσας,
τὸν ἐπέπληξα μὲ ὕψος, ἀσυνήθως, *σοῦαρόν!*
— *«Σίγα, ἀξιὸς τυγχάνει, μ' εἶπεν, ἡ ἡλὼν βροττερῶν!»*

(Τ' ὄνειρον τοῦτο ἀκολουθεῖ
καὶ θὰ σὰς εἴπω ποῦ θὰ σταθῇ!)

ΙΟΙΕΤΑΒΩΧΑΙ
ΙΛΚΩΝΕΙΕΙΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΑ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΕΟΤΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΑΙ. 52. ΦΙΛ. 0019

ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ